

Woensdag 26 december 1917.

In Ganda, een chique restaurant is er een gala-Kerstdiner geweest: een honderdtal gasten, tegen tien mark. Een dezer somt mij het menu op: zes oesters, karpels met roode wijnsaus, filet, reebok en gans, nagerecht. Hoe zulks voor zoo weinig geld aan te bieden kan zijn bij deze duurte van alles, wekt verbazing. Ik heb een gesprek met een Duitschen officier, dezelfde, die vroeger van mij wilde weten, of de Vlaamsche Hoogeschool na den vrede leefbaar zou wezen. Er zijn driehonderd tachtig studenten.

Vijftig opgeëischten zullen eerlang ontslagen worden, omdat ze verklaard hebben de leergangen te zullen volgen. Deze officier is steeds tegenwoordig in burgerkleedij aan de zaterdaagsche meetingen der activisten. Dames voeren er ook het woord.

"Is het waar, dat het enthousiasme voor de rechten der Vlaamsche taal zoo groot is, als hun kranten beweren? Is het waar, dat de opkomst der toehoorders zoo talrijk is?"

"Ja," antwoordt hij; maar zijn enthousiasme is deerlijk afgekoeld: "De jongbenoemde hoogleraren zijn veel te geweldig, te radicaal-uitsluitend." Hij doet herhaaldelijk een heftige beweging met de ellebogen, "ze stooten alles uit den weg, wat niet volkomen met hun inzichten strookt. Het is niet aldus, dat men aanhangers wint. Vraag hun: is die of gene persoon flamingant. Ze antwoorden u barsch verachtend: "fransquillon van top tot teen." Ge noemt er nog een, twee, drie meer: "fransquillons, bastaardvlamingen..." luidt het antwoord..." Toen had hij hun opgeworpen:

"Indien allen franschgezind zijn, wat blijft er u over in de beschaafde kringen en wat hoopt gij in 't vervolg?" Het antwoord waren ze schuldig gebleven.

"Vrede?" vroeg ik. "Wanneer?"

"In mei," verklaarde hij, en daar ik jubelde, keek hij zoo treurig voor zich, het hoofd schuddend... Zijn vertrouwen scheen hierover ook betwijfelbaar.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)